

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **D. I. B. S.**
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem v Praze 9, Kovářská 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2017, čj. OAM-8/LE-LE05-VL11-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 18. 1. 2018 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídány výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadl v celém rozsahu výroku. Má za to, že správní orgán porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Porušil také § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť si neopatrnil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Dále porušil ustanovení § 14a zákona o azylu, neboť žalobci hrozí v případě návratu do země původu nebezpečí vážné újmy, a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalobci v případě návratu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné, trpící závažnou vadou nepřezkoumatelnosti a tvrdil, že skutková zjištění učiněná žalovaným nemají oporu ve spisu. Hlavními důvody žádosti jsou jeho obavy vztahující se k tomu, že nesouhlasí s politickým systémem na Kubě, obavy z perzekuce ze strany kubánských státních orgánů pro jeho politické postoje, které veřejně vyjádřil ve formě pasivní rezistence vůči diktatuře tím, že se neúčastnil voleb. Žalobce má obavy z trestního stíhání, protože nemá řádný pracovní-právní vztah, což je v zemi jeho státní příslušnosti považováno za trestný čin a trestáno odnětím svobody.
5. Žalobce předně zrekapituloval definiční znaky pojmu důvodné obavy z pronásledování a připomněl, že jde o relativně neurčitý právní pojem, následně citoval též z čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011. Uvedl, že pokud by byl vrácen do země původu, pak je pravděpodobné, že by byl trestně stíhán, neboť v zemi původu žil, aniž by byl v zaměstnaneckém poměru a veřejně se vyslovoval proti komunistické vládě v jeho zemi.
6. Žalovaný se zabýval různými zprávami o stavu dodržování lidských práv na Kubě a jednou z nich byla též Informace MZV ČR č.j. 91328/2017-LPTP. Žalobce s obsahem této zprávy vyjádřil nesouhlas a označil ji za stoprocentně nepravdivou, neboť výbory na obranu revoluce, které provádí kontrolu osob vracejících se na Kubu, se k takovým lidem staví velmi tvrdě. Žalobce uvedl, že to nejmenší, co může člověka po návratu na Kubu postihnout, je vězení. Dále sdělil, že na Kubě dle zákona uvězní každého, kdo není zaměstnán. Na uvedené námitky proti nashromážděným podkladům rozhodnutí reagoval žalovaný toliko tak, že žalobce nedoplnil dokazování vlastními důkazními prostředky, nicméně se s námitkami materiálně nijak nevypořádal. Je nutno poukázat na

to, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen toliko tvrdit azylově relevantní skutečnosti. To, že není schopen svá tvrzení prokázat, je důsledkem situace, ve které se žadatel o udělení mezinárodní ochrany běžně nachází a nelze z toho dovozovat, že azylově relevantní důvody u něj dány nejsou.

7. Žalobce poukázal na hrozící nebezpečí vážné újmy, čímž naplňuje podmínky udělení mezinárodní ochrany dle § 14 a, odst. 2 písm. b), d) zákona o azylu. Poukázal na judikaturu ESLP k zásadě non-refoulement. Z dostupných informací vyplývá, že i přes reformu emigrační politiky je občanům Kuby zamezováno v právu opustit vlastní stát. Pokud by v žalobcově věci bylo rozhodnuto negativně a byl by mu do cestovního dokladu vyznačen výjezdní příkaz, podezřívaly by jej kubánské úřady z nežádoucích kontaktů se zahraničím a pravděpodobně by mu cestovní pas odebraly.
8. K situaci v zemi původu žalobce uvedl, že zejména z výroční zprávy Amnesty International 2017 vyplývá, že Kuba je nedemokratický stát, v němž je přípustná toliko jedna politická strana, která tvrdě potírá jakýkoliv projev politické opozice. Každý, kdo projeví nesouhlas s režimem na Kubě, musí počítat s útoky ze strany příznivců vlády, kteří jsou podporováni tajnými službami. K umlčování opozice užívá vláda též cenzuru internetu. Ve sledovaném období docházelo ke svévolným zadržením, přičemž advokátům takových osob nebyl sdělen důvod zbavení osobní svobody. Z informace Rakouského centra pro informace o zemích původu tamního azylového správního orgánu vyplývá, že nezaměstnanost je kubánskými úřady postihována jako trestný čin. Ze stejného zdroje plyne, že od roku 2013 platí na Kubě nové předpisy o možnosti kubánských státních příslušníků legálně vycestovat ze země. Z této možnosti jsou vyloučeny osoby s protirežimními názory, vědci, lékaři a jiné odborné žádané profese. Z předkládaných zpráv dále vyplývá, že stále dochází k masové emigraci z Kuby v důsledku porušování lidských práv.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, a navrhl zamítnutí žaloby, neboť správní orgán při svém rozhodování neshledal, že by byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany jak podle § 12, § 13, § 14, tak ani podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Dále odkázal na napadené rozhodnutí, obsah správního spisu, zejména na výpovědi, které žalobce učinil v průběhu správního řízení, a na vydané rozhodnutí správního orgánu. Během pohovoru bylo žalobci umožněno sdělit vše, co považoval za podstatné z hlediska osvětlení důvodů jím podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný má za to, že zjistil skutečný stav věci, že se zabýval všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí.
10. Žalovaný připomněl, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Po provedeném správním řízení pak správní orgán ani neshledal žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno dovodit, že by žalobce ve vlasti mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování

v případě jeho návratu na Kubu hrozilo. Žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nikdy se nijak veřejně neangažoval a není členem žádné politické strany či organizace. Žalobce opustil svou vlast zcela legálně, tedy na základě vlastního a platného cestovního dokladu, přičemž se svým vycestováním z vlasti neměl žádné potíže. Je sice pravdou, že žalobce, jak tvrdí ve své žalobě, v průběhu správního řízení uvedl, že o azyl v České republice požádal, neboť na Kubě není dle něho demokracie, nedodržují se tam lidská práva a on s tím nesouhlasí, ale tyto své názory žalobce dle své výpovědi nikdy a nikde neprezentoval veřejně, ale jen maximálně před svými známými. Je proto zjevné, že žalobce žádným způsobem neuplatňoval svá politická práva a svobody ve své vlasti veřejně, a proto za ně logicky ani nemohl být ve své vlasti azylově relevantním způsobem pronásledován, neboť kubánským státním orgánům nebyly žalobcovy názory známy. Ostatně i žalobce sám výslovně uvedl, že ve své vlasti neměl žádné konkrétní problémy a nebyl tam pronásledován. Žalobce rovněž ani nehovořil o žádných konkrétních problémech s kubánskými státními orgány či bezpečnostními složkami, a to přestože na ně byl opakovaně ze strany správního orgánu dotazován. Žalobce sice zmínil, že pro něho byly například problémem volby, které se konaly každé čtyři roky a kterých on se neúčastnil. Z tohoto důvodu byl předvolán na policii a také se údajně obával obvinění podle zákona o nebezpečných osobách. Ve skutečnosti ale dle jeho výpovědi nikdy k ničemu nedošlo. Z tohoto důvodu je správní orgán nucen považovat uvedená tvrzení žalobce pouze za ničím neodůvodněné spekulace, kterými se jmenovaný zcela zjevně snaží dosáhnout pozitivního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu vytvořením jakýchkoliv z jeho pohledu relevantních důvodů. Jde-li pak o tvrzení žalobce, jež rovněž učinil v průběhu správního řízení, a sice, že mu jeho rodina a jeho přátelé říkali, že pokud ho nezabijí, tak ho zavřou (když zůstane na Kubě), správní orgán uvádí, že i v tomto případě jde o ničím nepodloženou domněnku. Tuto žalobce opřel o údajné sdělení svého otce, že by chování žalobce mohlo mít pro něj závažné důsledky, přičemž neexistují žádné konkrétní skutečnosti, a ani žalobce je neuvedl, které by jakkoliv potvrzovaly důvodnost jeho tvrzení o nemožnosti návratu do vlasti z pohledu ohrožení jeho života nebo osobní svobody.

11. Dle názoru správního orgánu žalobci v případě jeho návratu do vlasti nehrozí ve smyslu zákona o azylu ani vážná újma. Z textu žaloby nelze vůbec, a to ani náznakem dovodit, jak případy judikatury, na které odkazuje žalobce, souvisejí s jeho konkrétní věcí, dokonce pak ani to, v čem vlastně žalobce ve svém konkrétním případě nebezpečí vážné újmy spatřuje. Tvrzení, že žalobci kubánské úřady „pravděpodobně“ odeberou jeho cestovní pas, neboť ho po jeho návratu budou podezřívat z nežádoucích kontaktů se zahraničím, označil správní orgán za pouhé spekulace, které žalobce ničím nepodkládá a ani neodůvodňuje. To, že by žalobci hrozilo v případě jeho návratu do vlasti jakékoli nebezpečí vážné újmy, nelze dovodit ani z bodu V. žaloby (Situace v zemi původu), v němž žalobce popisuje umlčování kubánské opozice ze strany státních orgánů, a rovněž to, že ačkoli je od roku 2013 na Kubě na první pohled široce umožněno občanům svobodně cestovat do zahraničí, jsou z tohoto cestování vyloučeny mimo jiné osoby s protirežimními názory, vědci, lékaři a jiné odborné a žádané profese. Proč by však do skupiny uvedených osob měl spadat právě žalobce a v čem ve svém případě spatřuje nebezpečí vážné újmy, však už žalobce ve své žalobě neuvádí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem dle ustanovení § 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s., a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
13. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce přicestoval do České republiky dne 13. 1. 2017, zde podal žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany. Dne 16. 1. 2017 správní orgán rozhodl ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu o nepovolení vstupu na území ČR, a to do 10. 2. 2017.
14. Dne 18. 1. 2017 poskytl žalobce údaje k podané žádosti a stejného dne s ním byl proveden i pohovor. Uvedl, že dne 22. 5. 2016 odletěl z Havany do Moskvy, kde zůstal až do 28. 9. 2016. Z Moskvy odletěl do Černé Hory a pak odjel vlakem do Bělehradu v Srbsku, kde zůstal do 13. 1. 2017. Chtěl požádat o umožnění vstupu do Evropy, ale na autobusovém nádraží jej zadržela policie a dala mu zákaz pobytu v Srbsku. Do ČR přijel se svým pasem, bez víza. Chtěl se dostat do EU a v Moskvě ho Kubánci informovali, že nejlepší pro podání žádosti o azyl je ČR. V Evropě nemá žádné příbuzné nebo blízké osoby. Při odjezdu z Kuby neměl žádné potíže při hraniční kontrole, odbavení, vyřízení pasu, apod. Z Kuby odjel, protože mu přátelé říkali, že pokud ho nezabijí, tak ho zavrou, když tam zůstane. Jeho otec je komunista a nemá s ním dobré vztahy. Žádný další důvod k odjezdu z Kuby neměl. V pohovoru žadatel dále uvedl, že konkrétní problém, že by byl pronásledovaný, neměl. Neúčastnil se však voleb a lidé z Výboru na obranu revoluce to nahlásili na policii, kam byl poté předvolán. Báł se obvinění podle zákona o nebezpečných osobách, ale nedošlo k tomu. Domnívá se, že byl ve středu zájmů kubánských úřadu, protože před několika lidmi se vyjádřil, že na Kubě není demokracie a právo. Někteří lidé to donesli jeho otci, ten pak chtěl, aby odešel z domu. Otec mu říkal, že pokud nepřestane se svými vyjádřeními, může to mít vážné následky. Školu nedokončil, pracoval 6 měsíců v deníku komunistické strany, byl 2 roky na povinné vojenské službě; potom pracoval na ZŠ jako školník a údržbář, měl též podnik na výrobu sušenek a ty prodával. Vše bylo legální, ale skončil s tím, protože po osobní těžké krizi odjel z Kuby.
15. Dále je ve správním spise založena Výroční zpráva Human Rights Watch 2017 – Kuba (ze dne 12. 1. 2017), Výroční zpráva Amnesty International 2017 – Kuba (ze dne 22. 2. 2017), Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2016 – Kuba (ze dne 3. března 2017), Informace MZV ČR čj. 91328/2017-LPTP ze dne 15. března 2017, konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR (z internetu dne 14. 11. 2016) a zákon č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. září 1976 včetně zákonných nařízení, která jej mění, prováděcí předpisy k zákonu o migraci ze dne 19. 7. 1978 v novelizovaném znění.
16. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen dne 11. 10. 2017.
17. Předmětem tohoto soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, tj. rozhodnutí ze dne 19. 12. 2017, čj. OAM-8/LE-LE05-VL11-2017, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
18. Žalobce v žalobě proti rozhodnutí žalovaného označil za hlavní důvod žádosti o mezinárodní ochranu nesouhlas s politickým systémem na Kubě, obavy z perzekuce ze strany kubánských státních orgánů pro své politické postoje a obavy z možného obvinění za příživnictví.

19. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
20. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
21. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
22. Krajský soud po prostudování správního spisu přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu žalobních námitek a ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti o tom, že by vyvíjel aktivní činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod na Kubě, pouze připomněl svoji neúčast u voleb. Výslovně však uvedl, že nebyl obviněn, ač se toho obával. Již to dle názoru soudu svědčí o nezájmu kubánských úřadů o osobu žalobce. Z jeho výpovědi vyplynulo, že sice nesouhlasí s politickým systémem na Kubě, své názory však nikde veřejně neprezentuje, pouze přátelům a otci, který s nimi nesouhlasí. Žalobce se politicky neangažoval, nebyl za nic perzekuován. Podmínky cit. ustanovení pod písm. a) žalobce tedy nesplňuje a s uvedeným závěrem žalovaného i jeho odůvodněním soud souhlasí.
23. Krajský soud souhlasí i se závěrem, že žalobcem uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze hodnotit ani jako důvodné obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů, jak jsou uvedeny shora pod písm. b) cit. ustanovení. Žalovaný správně podotkl, že žalobce vycestoval ze své vlasti zcela bez problémů na základě vydaného cestovního pasu. Žalobce rozhodně netvrdil žádné skutečnosti, které by svědčily o pronásledování jeho osoby po opuštění Kuby. Nutno připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
24. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle

§ 12 nebo 14 cit. zákona. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.

25. Pokud jde o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval individuální situací žalobce ve vztahu k udělení této formy azylu, neshledal však opodstatněnost pro jeho udělení, neboť žalobce v průběhu řízení žádné mimořádné skutečnosti neuváděl. Rovněž v žalobě žalobce žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení humanitárního azylu neuvedl.
26. Žalobce v žalobě namítal, že splňuje minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
27. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
28. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 8 až 11 napadeného rozhodnutí. Vycházel jak z výpovědí žalobce, tak i z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a způsobilé k posouzení, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce v zemi původu neměl závažné potíže se státními orgány, ve vlasti proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. Z pohledu doplňkové ochrany se opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
29. Krajský soud po zhodnocení informací poskytnutých žalobcem, posouzení doby a motivu jeho odchodu z vlasti, důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Nutno přisvědčit žalovanému, který z judikatury Evropského soudu pro lidská práva dovodil, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť aby bylo možné aplikovat uvedený článek, musí hrozba nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu dosáhnout určitého (mimořádného) stupně úrovně, jejíž hodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. V projednávaném případě však takové důvody (reálné a bezprostředně hrozící) shledat dle názoru soudu nelze, neboť

žalobce ve své vlasti závažnější problémy s kubánskými státními orgány a bezpečnostními složkami v zásadě neměl, politicky aktivní nebyl.

30. Nelze přisvědčit námitce žalobce, že se žalovaný nevypořádal s jeho nesouhlasem s podklady. V napadeném rozhodnutí žalovaný vypočítává hodnocení jednotlivých podkladů žalobcem, a to od úplného souhlasu, přes poloviční souhlas, po nesouhlas s celkem. Na str. 8 napadeného rozhodnutí pak žalovaný upřesňuje, že žadatel nenabídl žádné materiály, které by vyvracely obsah informací zastupitelského úřadu ČR na Kubě a neuvedl ani žádné jiné konkrétní skutečnosti, které by jejich věrohodnost vyvracely. Nad to žalovaný připomněl, že podklad, s nímž žalovaný nesouhlasil, nebyl jediným podkladem pro vydání rozhodnutí.
31. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, zabýval se dostatečně i objektivními možnostmi občanů Kuby opouštět vlast a vracet se zpět, včetně reálných důsledků návratu po dlouhodobém pobytu v zahraničí (k čemuž si obstaral migrační předpisy aplikované na Kubě), a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a odkazuje na ně.
32. Žalobce rovněž poukazoval na zprávu Amnesty International k dodržování lidských práv na Kubě, z níž vyplývá, že Kuba je nedemokratickým státem, v němž je přípustná toliko jedna politická strana, která tvrdě potírá jakýkoliv projev politické opozice. Tyto skutečnosti žalovaný nikterak nepopíral, avšak nutno připomenout, že při poskytování mezinárodní ochrany je nutno posuzovat každý jednotlivý případ individuálně a ve vztahu ke konkrétní osobě žadatele. Jak je již shora uvedeno, žalobce se politicky nijak neangažoval, nebyl žádným aktivistou, ani nebyl členem žádné takové občanské skupiny, ani nebyl v této souvislosti nijak pronásledován nebo perzekuován. Nutno zopakovat, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před všemi negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
33. Pokud žalobce současně upozornil na situaci v zemi původu, spočívající v masové emigraci a svévolném věznění angažovaných občanů, žalovaný se i s těmito námitkami dostatečně vypořádal, když na str. 10 napadeného rozhodnutí rozebral situaci emigrujících osob, ale i těch, které se rozhodly do země původu vrátit. Jak bylo již uvedeno výše, žalobce nad to nepůsobí jako politicky angažovaná osoba.
34. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.
35. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Neporušil tedy ani zásadu volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 2 a 3 správního řádu), přičemž rozhodně nelze žalobci přisvědčit v tom, že by žalovaný pracoval pouze s informacemi, které pro udělení mezinárodní ochrany žalobci vyzněly negativně.

V. Závěr a náklady řízení

36. S ohledem na shora uvedené skutečnosti pak krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. září 2019

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně